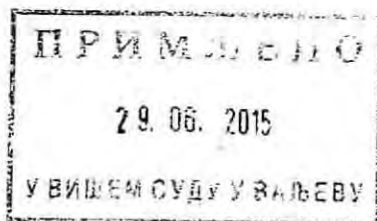

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж к 68/2015
13.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Јанка Лазаревића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у поступку предлагача Н.Л. ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Ваљево Р4 К 1/15 од 09.03.2015. године, у седници већа одржаној 13.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача Н.Л. а решење Вишег суда у Ваљево Р4 К 1/15 од 09.03.2015. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ваљево Р4 К 1/15 од 09.03.2015. године одбачен је захтев оштећене Н.Л. за заштиту права на суђење у разумном року као недозвољен.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавила предлагач Н.Л. преко луномоћника адвоката Ј.К.Ј из разлога јер сматра да у конкретном случају није било основа за одбацивање захтева за заштиту права на суђење у разумном року, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијано решење и усвоји захтев предлагача за примерену накнаду у износу од 5.000 евра, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије.

Одлучујући о изјављеној жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, на којој је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао:

Жалба је неоснована.

По оцени Врховног касационог суда, у поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени суд пази по службеној дужности.

Наиме, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је Виши суд у Ваљево, а што произилази и из списка предмета, утврдио да је кривични

поступак који је вођен пред Основним судом у Ваљево у предмету К 414/14 против окривљене В.К. због кривичног дела несавесно пружање лекарске помоћи из члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, поводом ког кривичног поступка је предлагач Н.Л. као оштећена у том поступку, поднела захтев за заштиту права на суђење у разумном року 26.02.2015. године, правоснажно окончан доношењем пресуде Вишег суда у Ваљево Кж1 390/14 од 29.10.2014. године. С тим у вези, правилан је закључак првостеленог суда, да је у конкретном случају кривични поступак правоснажно окончан пре подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 8а Закона о уређењу судова је прописано да странка у судском поступку, која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, док је ставом 2. истог члана прописано да се захтевом из става 1. може тражити накнада за повреду права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 8б став 1. истог закона је прописано да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, одредиће рок у коме ће суд пред којим се води поступак одлучити о захтеву и може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року.

Полазећи од наведеног, правилно је првостепени суд одбацио захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача Н.Л. јер је, по оцени овог суда, исти поднет после правоснажног окончања предметног поступка, а сврха захтева је убрзање поступка и примерена накнада као вид сатисфакције, ако је захтев за убрзање основан.

Поред тога, овај суд наглашава, да након правоснажног окончања поступка, странка која сматра да јој је у том поступку повређено право на суђење у разумном року, може Уставном суду поднети уставну жалбу због повреде права на суђење у разумном року, које је део права на правично суђење зајемченог чланом 32. Устава Републике Србије.

Из свих наведених разлога, неосновано жалбом предлагач побија решење Вишег суда у Ваљево Р4 К 1/15 од 09.03.2015. године.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе из жалбе и нашао да су неосновани и да не утичу на правилну одлуку Вишег суда у Ваљево.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 401. став 1. тачка 2) ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, а у вези члана 8в Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник,
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марија Антонић

РС

